

věřiteli a exekučnímu soudu další provedení exekuce povolené na služební požitky povinného. Nelze proto ani co do zbytku potvrditi doslovně usnesení rekursního soudu ukládající exekučnímu soudu, by se usnesl o rozvrhu odbytného, neboť k rozvrhu není dosud příčiny, pokud zbývá jediný vymáhající věřitel.

Čís. 5367.

V rámci úvěrní hypoteky nelze požadovati více, než činí nejvyšší míra uvedená v pozemkové knize.

Z rozdělovací zvláštní úpadkové podstaty mohou býti uhrazeny před oddělnými věřiteli jen takové pohledávky podstaty, které se na ni vztahují. O tom, které pohledávky vztahují se na úpadkovou podstatu všeobecnou a které na úpadkovou podstatu zvláštní, rozhoduje výlučně úpadkový soud (úpadkový komisař), vykonav potřebná šetření, s vyloučením pořadu práva, a to i tehdy, byla-li věc, náležející ku zvláštní podstatě, prodána exekučně. Exekučnímu soudu náleží případné upravení položek, o nichž uznal úpadkový soud, že se vztahují k úpadkové podstatě.

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání nelze přisouditi útraty proti úpadci.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, R I 732/25.)

Za úpadkového řízení o jmění akciové společnosti B. byly v exekuční dražbě prodány nemovitosti úpadkyně. Rozvrhuje nejvyšší podání za tyto nemovitosti, přikázal **e x e k u č n í s o u d** v přednostním pořadí pod a) výlohy a útraty opatrovnictví nad firmou B. a to jednak útraty opatrovníka, jednak členů poradního výboru, b) výlohy a útraty správce úpadkové podstaty. V knihovním pořadí přikázal exekuční soud nejprve Úvěrnímu ustavu v rámci úvěrové pohledávky 125.000 a 6000 Kč pouze 131.000 Kč z přihlášených 162.723 Kč, dále přikázal několika dalším věřitelům pohledávky dle přihlášky. Věřitel firma M. vyšel na prázdno. **R e k u r s n í s o u d** k rekursům firmy M. a Úvěrního ústavu napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Rekurs firmy M. vytýká, že neměly býti v pořadí výsadním přikázány ani útraty opatrovníka a členů poradního výboru, ani útraty správce podstaty, než s náhledem tím nelze souhlasiti. Při rozvrhu výtěžků za nemovitosti patřící do úpadkové podstaty jest ovšem řídit se předpisy exekučního řádu, avšak i předpisem §u 49 (1) konk. ř., dle něhož v pořadí před odlučovatelí zapraviti jest útraty zvláštní správy, zpeněžení a rozdělení zvláštní podstaty. Hledí-li se k tomuto předpisu, nemůže býti pochybno, že opatrovník i členové poradního výboru, jakož i správce podstaty mají nárok, by jim před ostatními věřiteli nahrazeny byly všechny náklady, které učinili na zvláštní podstatu. Nejen výlohy předchozí vnucené správy, nýbrž vůbec každé zvláštní správy musí dojíti přednostního zaplacení, neboť § 49 (1) v tom nečiní rozdíl. Správa, jak uvedl prvý soud, týkala se výhradně realit do dražby daných jako jediného majetku, který měl cenu a to ku zřejmému prospěchu věřitelů knihovních, a odpovídá tudíž předpisu §u 47 konk. ř., když celé tyto útraty z výtěžku za nemovitosti bu-

dou zapraveny. Ani rekurs Úvěrního ústavu není důvodným. Prikázání pouze 131.000 Kč, jak to prvý soud učinil, odpovídá zcela ustanovení Šu 224 ex. ř., neboť další přihlášené úroky mohly by býti dle Šu 14 knih. zák. prikázány jen potud, pokud by došly úhrady v nejvyšší sumě úvěrové hypoteky. Překročení meze ručení jest nepřípustné, neboť tím by trpěla důvěra ve veřejnou knihu a reální úvěr byl by vydán nebezpečí. Správně uvedl prvý soud, že toto zbytkové příslušenství mohlo by dojíti úhrady jen v knihovním pořadí nabytém exekucí, kdyby se na ně z nejvyššího podání dostalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Úvěrního ústavu, k dovolacímu rekursu firmy M. změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že rozvrhové usnesení prvního soudu v bodech a) a b) zrušil a uložil exekučnímu soudu, by ustanovil nový rok k rozvrhu nejvyššího podání a znovu rozhodl o ohlášených nárocích opatrovníka (členů poradního výboru) a správce úpadkové podstaty v novém rozvrhovém řízení; návrh firmy M. na přisouzení útrat dovolacího rekursu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu Úvěrního ústavu nelze přiznati oprávněnosti. Je pravda, že podle Šu 17 knih. zák. mají zadrželé tříleté úroky totéž pořadí s jistinou a že s tím v souladu jest ustanovení Šu 216 čís. 2 ex. ř., podle něhož tohoto pořadí požívají úroky, které, příslušejíce ze smlouvy nebo ze zákona, nejsou zadrželé déle tří let přede dnem příklepu. Než z těchto ustanovení zákona nelze pro tento případ ničeho odvozovati, neboť nejde o obyčejnou, nýbrž o úvěrovou hypoteku ve smyslu Šu 14 knih. zák., při níž nesmí býti nejvyšší míra, uvedená v pozemkové knize, zde 125.000 Kč a dalších 6000 Kč ku krytí vedlejších závazků, úhrnem tedy 131.000 Kč, překročena a to ani o útraty ani o jinaké vedlejší náklady. Správně proto uznaly nižší soudy, že více než 131.000 Kč rekurentka v pořadí úvěrní hypoteky z nejvyššího podání, pokud se týče rozdělovací podstaty obdržeti nemůže. Na tom nemění ničeho, že dne 14. června 1924 podle úvěrní listiny a rozsudku ze dne 31. března 1923 vloženo bylo v pořadí tohoto úvěrního pohledávání právo zástavní pro vykonatelnou pohledávku stěžovatelky celkem 125.000 Kč s úroky a útratami tam blíže uvedenými bez omezení, neboť vklad úroků a jiných nákladů nad rámec nejvyšší míry, uvedeně v pozemkové knize jest nepřípustným a nemůže proto jeviti právní účinky a zejména ne takové, jimiž by byly zkráceny zadní věřitelé, kteří by jinak byli zklamáni v důvěře v pozemkovou knihu. Naproti tomu jest částečně odůvodněn dovolací rekurs firmy M. Nelze sice souhlasiti s dovolacím rekursem, že výlohy a útraty opatrovnictví nad úpadkovou firmou úhrnnou částkou 114.803 Kč 50 h a výlohy a náklady správce úpadkové podstaty částkou 23.642 Kč 36 h neměly z rozdělovací podstaty v pořadí výsadním vůbec býti zapraveny. Zejména nelze to odvozovati z toho, že jde o podstatu zvláštní ve smyslu Šu 48 úp. ř., neboť podle Šu 49 (1) úp. ř. mají se zapraviti z užiteků, jakož i z výtěžku věci náležející k zvláštní podstatě před oddělnými věřiteli náklady této zvláštní správy, jakož i útraty zpeněžení a rozdělení této zvláštní podstaty, a tudíž i útraty opatrovnictví, pokud

mají této náležitosti. Také nelze přehlédnouti, že útraty opatrovnictví, jak byly usnesením okresního soudu ze dne 12. prosince 1924 upraveny, t. j. penizem 106.513 Kč 75 h, uznány byly usnesením věřitelského výboru ze dne 25. března 1925 za pohledávku podstaty (§ 116 čís. 5 úp. ř.) a že provedení tohoto usnesení podle úpadkových spisů nebylo zapovězeno úpadkovým soudem (§ 95 (2), (3) úp. ř.). Že správce úpadkové podstaty má nárok na náhradu svých hotových výdajů a na odměnu za svou námahu, stanoví § 82 úp. ř., a že tyto jeho nároky jsou pohledávkami podstaty, které podle §u 47 (1) úp. ř. především mají býti zapraveny z podstaty, je zřejmo z §u 46 úp. ř. Právem však zdůrazňuje stěžovatelka v dovolacím rekursu, že z nejvyššího podání, docíleného zpeněžením věcí, náležejících k zvláštní podstatě, pokud se týče z dotyčné rozdělovací podstaty, mohou býti uhrazeny před oddělnými věřiteli jen takové pohledávky podstaty, které se na ni vztahují (§ 47 (1) úp. ř.), pokud se týče jen náklady v §u 49 (1) úp. ř. uvedené. Než o tom, které z nákladů a útrat opatrovnických, uznaných za pohledávku podstaty, pokud se týče z nákladů a útrat správce úpadkové podstaty vztahují se na úpadkovou podstatu všeobecnou a které z nich vztahují se na podstatu zvláštní, rozhoduje podle §u 47 (3) úp. ř. úpadkový soud, pokud se týče úpadkový komisař (§ 170 úp. ř.), vykonav potřebná šetření (§ 173 (5) úp. ř.), s vyloučením právního pořadu, a to i tehdy, byla-li věc, náležející k zvláštní podstatě, exekučně prodána, jak tomu jest v tomto případě. Tato příslušnost úpadkového soudu jest vylučná. Exekučnímu soudu náleží po případě upravení položek, o nichž užhá úpadkový soud, že se vztahují na zvláštní podstatu (§ 125 (4) úp. ř.). Bude proto nutno, o tom, které z účtovaných nákladů a útrat jak opatrovnictví, tak správce úpadkové podstaty, vztahují se na podstatu všeobecnou a které se vztahují na podstatu zvláštní, před nařízením nového rozvrhového roku vyžádati si (§ 55 odstavec třetí ex. ř.) rozhodnutí úpadkového soudu, by takto zjednáán byl zákonný podklad pro rozhodnutí, které z oněch nákladů a útrat sluší přikázati z jistiny 480.700 Kč, jejíž rozvrhem firma M. cítí se býti zkrácenou. Bylo proto dovolacímu rekursu uvedené firmy vyhověno, ovšem ne v míře plné, nýbrž jen způsobem uvedeným.

Návrh na přisouzení útrat dovolacího rekursu byl přes jeho částečný úspěch zamítnut, poněvadž právoplatným příklepem přestala úpadkyně býti stranou v exekučním řízení a řízení samo, změnivši tímto okamžikem svou povahu, rovná se nadále spíše řízení úpadkovému, z čeho plyne, že v řízení o rozvrhu nejvyššího podání právě tak, jak v řízení úpadkovém, útraty se nepřisuzují (úř. sb. býv. nejv. s. ve Vídni čís. 1464, kn. jud. 201 a sb. čsl. nejv. soudu čís 3386, 3702, 3703).

Čís. 5368.

Uhelná dávka požívá zákonného zástavního práva na dole s veškerým horním příslušenstvím; dávku za poslední tři léta ode dne příklepu zadrželou dlužno zapraviti z rozdělovací podstaty, i když nebyla zajištěna zástavním právem. Ustanovení §u 76 zákona čís. 220/96 nepřichází tu v úvahu.